

shodě se zákonem, nezapočetl-li mu do postupu dobu, po kterou působil na této vysoké škole jako asistent s neúplnou kvalifikací.

č. 5186.

Domovské právo (Slovensko): K výkladu § 10 zák. čl. XXII : 1886 — věta jako při Boh. 3029 adm.

(Nález ze dne 7. prosince 1925 č. 23.536).

Věc: Lucian B. v K. (adv. Dr. Lud. Medvecký z Bratislavy) proti ministru s plnou mocí pro správu Slovenska stran domovské příslušnosti.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: — — —

Stížnost uvádí, že otec st-lů od roku 1881 zdržuje se v Ž., platí daně, takže od roku 1885 nabyt tamže domovské příslušnosti; stalo se tak ipso facto a dovozuje poukazem na § 6 zák. čl. V z r. 1876, pak zák. čl. XVIII z r. 1871, že dle § 10 zák. čl. XXII z r. 1886 stačí k nabytí domovské příslušnosti kvalifikovaný 4letý pobyt za dalších předpokladů § 10 cit. zák. čl., aniž třeba výslovného přijetí.

Názor tento však nelze sdílet. Nss vyslovil již opětně, zvláště v nálezu Boh. 3029 adm. právní názor, že domovské příslušnosti v obci na Slovensku nenabývá se již pouhým splněním náležitostí v § 10 zák. čl. XXII : 1886 vytčených, nýbrž teprve když přistoupí k tomu výslovný projev vůle obce, že dotčenou osobu do svého svazku přijímá. Na tomto názoru nss trvá.

Pokud se st-l dovolává pro opačný názor motivů zák. čl. V : 1876, jest podotknouti, že pro výklad zák. jest rozhodným jeho znění, jímž zákonodárce svou vůli skutečně vyjádřil a že motivy zákona mohou přijíti v úvahu jen, když podporují znění zákona. Znění § 6 zák. čl. V : 1876 se v podstatě srovnává s ustanovením § 10 zák. čl. XXII : 1886 a pro názor nss-u výše uvedený mluví i ustanovení § 4 zák. čl. V : 1876, který praví, že domovské příslušnosti možno nabytí usazením aneb bez něho výslovným přijetím do svazku obce, dále § 7, který stanoví, že ten, kdo se usadil v obci, může žádati o přijetí do obecního svazku, a § 8, dle něhož žádá-li se o přijetí do svazku obce bez usazení se . . . . .; ze znění těchto ustanovení nutno souditi, že jak v případě usazení se tak i bez něho lze nabytí domovské příslušnosti jen přijetím do svazku obce k podané žádosti vysloveným. Srovnávají-li se cit. předpisy s ustanovením § 6 zák. čl. V/1876, nelze dospěti i tu k jinému výkladu, než jaký dán § 10 zák. čl. XXII : 1886 a byl dle toho, ježto znění tohoto předpisu odpovídá ustanovení § 6 zák. čl. V : 1876, stejný právní stav i za působnosti posléz uvedeného zákonného článku.

Tvrzení při ústním líčení přednesené, že st-l nabyt dle § 48 zák. čl. I : 1879 uh. stát. občanství, nebylo v adm. řízení předneseno, a jest nepřijatelnou novotou. Ostatně i kdyby byly dány předpoklady pro použití cit. ustanovení, neplynulo by ještě z toho, že otec st-lův nabyt do-

movské příslušnosti v Ž., o kteroužto domovskou příslušnost jediné v přítomném případě jde.

Výslovné přijetí otce st-lova do obecního svazku Ž. není tvrzeno a také, jak ze spisů zřejmo, se nestalo. Důsledkem toho nebyl st-l v době vydání domovsk. listu obcí Ž. z 3. dubna 1923 příslušným ještě do této obce, nýbrž náležel domovsk. do obce M. a nebyl tudíž čl. státním občanem. Vůči obci Bratislavě neměl vzhledem k tomu jiného postavení než cizozemce, jemuž k jeho žádosti do obecního svazku mohla obec podle § 16 zák. čl. V z r. 1903 přijetí to jen přislíbiti aneb podmíněčně udělit pro případ, že nabude čl. státního občanství. — — — —

Č. 5187.

Pojišťovací pensijní: * Šofér automobilové společnosti dopravní, — i když se stranami smlouvá úplatu za jízdu a přijímá peníze, jež se společností sčítuje, — nepodléhá pensijnímu pojištění podle § 1, odst. 2 lit. b) zákona ze 6. února 1920 č. 89 Sb.

(Nález ze dne 7. prosince 1925 č. 23.579).

Prejudikatura: Boh. 3817 adm.

Věc: Všeobecný pensijní ústav v Praze (adv. Dr. Rud. Rábl z Prahy a Dr. Frant. Klučina, zástupce řídícího úředníka zem. úřadovny I v Praze) proti ministerstvu sociální péče (za zúč. Autodopr. společnost v Praze adv. Dr. Rud. Leitner z Prahy) o pensijní pojištění.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Nař. rozhodnutím vyslovil žal. úřad v pořadí instancí, že šofér Karel K., zaměstnaný u Autodopravní společnosti v Praze, nepodléhá dle zák. č. 89/1920 pojistné povinnosti pensijní, protože práce, které dle provedeného šetření konal, jsou pracemi manuálními, byť i kvalifikovanými, které nezakládají dle § 1 odst. 1 pens. zák. pojistné povinnosti. Okolnost, že práce ta vyžaduje obzvláštní pozornosti a rozvahy, nemůže dodat celkovému pracovnímu výkonu povahy práce převážně duševní. Činnost Karla K., i kdyby konal práce, jaké má na mysli odvolání, nelze považovati za činnost obchodního pomocníka. Dle § 1 zák. ze 16. ledna 1910 č. 20 ř. z. dlužno považovati za obchodního pomocníka osobu, která převážně koná kupecké služby; osoby, kterých toliko výjimečně se užívá ke kupeckým službám, jakož i osoby, které vykonávají převážně podřízené úkony, nepokládají se za obchodní pomocníky. Stanovení, inkasování a odvádění jízdného a vedení záznamů o něm, jsou zajisté úkony kupecké u porovnání s ostatními pracemi (řízení automobilu, čištění a udržování jeho), konají se však toliko výjimečně, neboť podstatou a cílem činnosti šoférovy jest řízení automobilu. Nelze tedy ani z důvodu § 1 odst. 2 lit. b) pokládati zaměstnání Karla K. za zaměstnání, zakládající pojistnou povinnost.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvážil nss toto: — — —

Ve věci samé jde o řešení jediné otázky: koná-li Karel K. jako šofér autodopravní společnosti kupecké služby ve smyslu zák. ze 16. ledna 1910 č. 20 ř. z. Proti názoru žal. úřadu, že činnost Karla K. není činností převážně duševní, stížnost nebývá a netvrdí také, že by konal